

ЖУРНАЛ ВИЗНАНО ПЕРЕМОЖЦЕМ КОНКУРСУ "СВІТОЧ ПРИДНІПРОВ'Я"

ВСЕУКРАЇНСЬКИЙ ЩОМІСЯЧНИК

ВИХОДИТЬ З ЛИПНЯ 1991 р.

БОРИСТЕН

2024 рік

№ 01(398)

ЛІТЕРАТУРНО-МИСТЕЦЬКИЙ, ПУБЛІЦИСТИЧНИЙ
ТА НАУКОВО-ПОПУЛЯРНИЙ ЩОМІСЯЧНИК

Свято Дня Соборності України стало особливим для **Дніпропетровської обласної організації НСПУ**. Адже саме у цей день в урочистій обстановці очільник облради **Микола Лукашук** вручив зразу двом членам організації **відзнаки Верховної Ради України**.

“У всіх народів мова – це засіб спілкування, у нас це – фактор відчуження. Не інтелектуальне надбання століть, не код порозуміння, не першоелемент літератури, а з важкої руки Імперії ще й досі для багатьох – це ознака націоналізму, сепаратизму, причина конфліктів і моральних травм. Людина розмовляє рідною мовою, а на неї озирються...”

“Нації вмирають не від інфаркту, спочатку в них відбирають мову”

Ліна Костенко

«Бористен (Борисфен)» – незалежний і недержавний український науково-популярний щомісячник, який висвітлює наукові, культурні, соціальні, історичні події. Видавцем і засновником часопису є Дніпровська міська громадська організація «Товариство шанувальників журналу „Бористен“», голова правління письменник і видавець Фідель Сухоніс.
Видавець: Дніпровська міська громадська організація «Товариство шанувальників журналу „Бористен“»

Серія КВ, реєстр. номер 16084-4556 ПР. Рік видання двадцять перший. Постановою президії ВАК України від 9 квітня 2008 року за № 1-05/4 журнал внесено до переліку наукових фахових видань України, у яких можуть публікуватись основні результати дисертаційних робіт з історії, філології, політичних наук, мистецтва та культурології.

Редакція не завжди поділяє думку авторів і не несе відповідальності за недостовірність опублікованих даних. Редакція не несе відповідальності перед авторами і/або третіми особами і організаціями за можливу шкоду, нанесену публікацією статті. Редакція має право скоротити матеріал без згоди автора. Редакція сплачує гонорари тільки за матеріали, які замовлені авторами.

Представництво редакції:

У США: Promethean's Retort P.O.Box 35
Lyndhurst, N.J. 07071-0035 USA

З релігійних справ у США та Канаді: Mr. V.
Babanskyj, 74 Oakrige, Watchung, N.J.
07069, USA;

У Ізраїлі: Svitlana Glaz, Arie Rubin, 18VI, Lod,
Israel

У Польщі: Juri Hawryluk, skr. poczt. 55, 17 –
100 Bielsk Podlaski, Polska

Адреса журналу «Бористен»: Адреса редакції
а/с № 791, 49008 м. Дніпро, Україна
Телефон: (050) 340 - 28 - 27
e-mail: fidelsukhonis@gmail.com

Електронні версії журналу borysten.com.ua

Долучайтесь до нас у соцмережі
[facebook.com/borysteninfo](https://www.facebook.com/borysteninfo)

Верстка\дизайн
журналу *“CatArt”*
Видавець
Видавничо-поліграфічний
центр
вул. Воскресенська, 11
49000 місто Дніпро
Україна

Папір офсетний.
Друк цифровий
Щомісячник,
наклад:
1500 примірників

ВЕЛЬМИДОСТОЙНІ ДОБРОЧИНЦІ!

В Україні лютує війна і навіть складно описати що ми нині переживаємо. Війна приносить за собою кров, розруху і біль від втрат. Йде країною, залишаючи по собі страшні сліди, болісні і незворотні. Ми відбудуємо дороги, будинки, театри, лікарні і пам'ятники. Але ми не зможемо оживити тих, кого вбила ця війна. І в часи війни нам потрібно вшанувати загиблих, оплакати їх і зберегти у своєму серці. Бо наше горювання за втраченими - сила, що зцілює, прояв любові до них.

А найголовніше нам потрібно допомагати ЗСУ, нашим захисникам. Сердечно дякуємо **добродію Олександрю Власенку (North Port, FL.,)**, який зафондував кошти на продуктову пачку для воїнів та для потреб дітей у сиротинці.

Зворушені ми так само добродією допомогою родини **Галини Грушецької з Чикаго (США)**, яка подбала про засоби гігієни для стареньких в Україні. Наше щире спасибі **Ларисі Черепакі-Персоні (СТ., USA)** за підтримку видання книги «Берегині України».

Ми щиро вдячні Вам за цікавість історичною Батьківщиною.

Правдиво бажаємо Вам усіляких гараздів та гарного самопочуття!

Влас. інформ.

----- Зміст -----

Стор.1 Адреси доброти
Стор.2 Відзнаки вручено
Стор.3 Книга, яку ви зі
сльозами прочитаєте за годину
Стор.4 Цікаво
Стор.5-6 «З нових видань
щомісячника «Бористен»
Стор.7-9 Трагедія крізь призму
художнього слова: як у Дніпрі
презентували колективну
книгу про війну
Стор.10 ІЗ ПРАЦІ

ПЛАСТОВОЇ СТАНИЦІ В
СИРАКУЗАХ
Стор.11 Колонка редактора
Стор.12 З Різдром Христовим і
Новим Роком!
Стор.13 Молода муза
Стор.14-17 Шануймо Хліб
святий. До міжнародного Дня
хліба
Стор.18 Україна-США
Стор.19 Пам'ятаємо
Стор.20-26 Наша Церква

Долучайтесь до нас у
соцмережі
facebook.com/borysteninfo

Ще більше цікавої
та актуальної
інформації на
нашому сайті
borysten.com.ua

Відзнаки вручено

Голова ДОР Микола Лукашук за дорученням голови Верховної Ради відзначив письменників Дніпропетровщини, представників місцевого самоврядування "Тих, хто своєю наполегливою працею зміцнює дух, культуру та згуртованість громад Дніпропетровщини".

Сьогоднішнє свято Дня Соборності України буде особливим в історії для Дніпропетровської обласної організації НСПУ. Адже саме у цей день в урочистій обстановці очільник облради Микола Лукашук вручив зразу двом членам організації відзнаки Верховної Ради України. Я мав честь бути нагородженим Грамотою Верховної Ради України, а члена правління Марію Дружко відзначено Подякою Голови Верховної Ради України.

Вочевидь, ця подія стала наслідком значного пожвавлення у роботі письменницького цеху нашого краю, наповнення її справді громадським і державницьким змістом. Позаяк хочеться подякувати і колегам за їхні труди. А головне, побажати усім нам і надалі бути гідним високого звання українського літератора.

Фідель Сухоніс

“Рецензія”

Книга, яку ви зі сльозами прочитаєте за годину

Збірка Даші Семенченко «У тебе в голові лише війна». Вона мене емоційно торкнулась з багатьох причин. По-перше, це дуже глибокі слова.

яких вона знала особисто. Якби мене спитали. Як віршами сказати про нашу війну, я б процитувала Дашу:

Бог залишив нас тут самих.
Він, напевно, лишився ближче до тилу
В скрутну мить ти позбавив підтримки
нас всіх,

Але я досі хочу здолати невіру.
Бо бувають тут миті, коли окрім віри

За плечима у тебе – ніщо.
Оглядаючи вбитих твоїх побратимів,
Я ночами питаю «за що?»

Тож скажи, на чиєму ти боці, Боже?
Тобі чутно і нашу молитву, і їх.
Якщо ближче тобі усе ж слово вороже,
Я забуду про те, що зневіра – це гріх.

Це книга, яку ви зі сльозами прочитаєте за годину. А придбати її можна за донат, написавши авторці. Дашо, нехай твоя творчість квітне. І колись буде збірка про те, що в твоїй голові лише любов, перемога і життя.

Я захоплююсь тими, хто пише поезії, бо мені, людини в прозі - це як новий всесвіт. По-друге, сама авторка – Даші 23 роки, вона волонтер, не лише у фонді «Тримаймося разом» але і у організації «На Щиті».

Це евакуація полеглих. Це виїзди, коли сльози на очах у дорослих бородатих чоловіків. Я бачила – ми записували інтерв'ю. І ось Даша. Спокійна, в балаклаві. Робить те, що вважає за потрібне. В евакуаціях чи у морзі. Навіть, коли бачить знайомі обличчя з очима, які більше не відкриються ніколи.

Для Даші поезія – це спосіб вивільнити емоції і переживання. Тут є і вірші, написані до вторгнення. Але більшість саме з 2022 року. А ще безцінні світлини.

І присвята полеглим військовим,

Дарина Сухоніс, журналістка

- Цікаво -

Професійний інтерес українки з США Марини Грушецької належить до сфери стратегічного прогнозування та досліджень майбутнього.

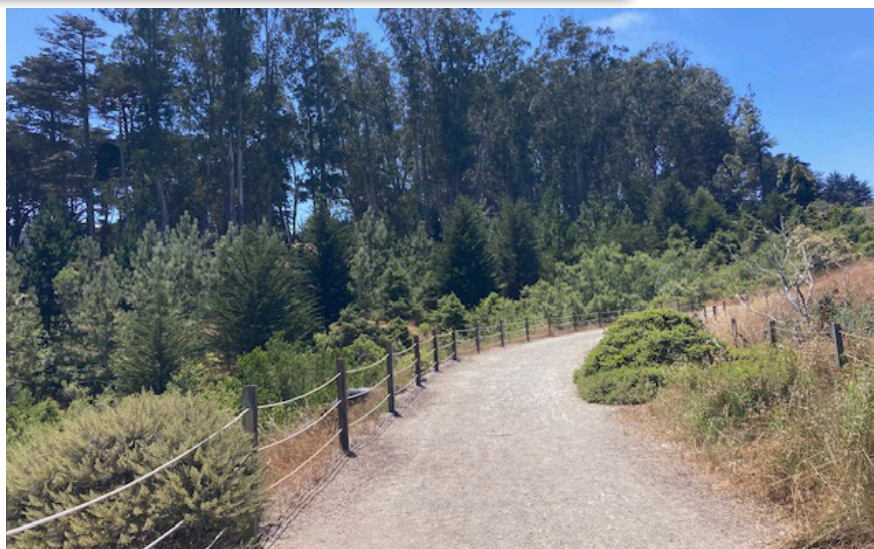
Ця сфера, яка швидко розвивається після пандемії ковід-19, пов'язана зі стратегічним плануванням, яке спрямовує ту чи іншу структуру до поставленої мети. Але недаремно вважають, що обдарована людина має таланти у багатьох проявах.

Ось і Марина Грушецька любить побувати не природі з фотокамерою. Об'єкти її зйомок, зрозуміло, здебільшого американські пейзажі.

Фотомистецтво полягає у суто індивідуальному сприйнятті навколишнього світу та умінні відтворити його засобами фотографії. А це, як відомо, вдається не завжди і далеко не кожному.

Стати фотохудожником – не означає оволодіти тільки знаннями фотографії. Фотомитець – це, насамперед, філософ і поет, який всю душу вкладає у виплеканий ним образ.

Як на мене українці з США сповна вдається поєднати ці властивості у своєму фотомистецькому захопленні.

«З нових видань щомісячника «Бористен»

- Березині -

У серії «Бібліотека журналу «Бористен» незабаром вийде друком художньо-публіцистичний збірник «Березині України», який розповідає про сильних духом і світлим душею захисниць нашої Вітчизни. Сьогодні, через навалу людожерів з московії, лише у лавах ЗСУ служить близько 62 000 жінок. А ще у складі поліції, з'єднаннях МНС, рятувальних та пожежних службах, різноманітних силових структурах.

Оспіваний поетичний образ української жінки – березині нині суворя реальність. У виданні, яке складається з двох розділів документального і художнього, вміщено твори двадцяти авторів з різних регіонів України. Це нариси, інтерв'ю, замальовки, оповідання, поезії. На загал майже 250 сторінок тексту, тверда кольорова обкладинка. Упорядник художньо-публіцистичного збірника «Березині України» шеф-редактор Всеукраїнського щомісячника «Бористен» Фідель Сухоніс, літературний редактор доктор філологічних наук Анатолій Поповський. Кошти на видання було акумульовано Фондацією «Прометейв отвіт» від жертвних українців США.

Пропонуємо увазі читачів вірші Лариси Омельченко, які увійшли до згаданого видання.

Шкарпетки

В пальцях у моєї баби Раї –
Спиці, ніби вправні бігуни:
Цілий день шкарпетки виплітає,
Бо військовим помічні вони.

Як стоять захисники в дозорі,
Чи відпочивають в бліндажі, –
Сяють поміж спалахів їм зорі,
Осявають рідні рубежі...

А бабуся так собі міркує,
Що, коли утеплений боєць,
То не влучить в нього люта куля,
Не зупинить жодного з сердець!

Баба Рая нитку підбирає:
Синю, жовту і червону теж...
За записку – я відповідаю,
Бо вже другокласник я, авжеж!

То ж пишу від себе й баби Раї:
«Воїне, будь ласка, не хворій!
З Новим роком ми тебе вітаєм,

Хай донбаський стихне буревій!...».

Бабуся-журавель

Рясно вродила калина:
Поміч яка воякам!..
Глянула баба Килина:
«Все до краплини віддам!».

Тягне із клуні драбину,
Фартух завила вузлом.
Ніби підбита пташина:
Ногу недужу – бочком.
«Хоч і коліно не гнеться, –
Вперто драбину несу!» –
Грона голубить до серця,
В пелену ловить красу...

Неба дісталася бабуся:
Ось і останній щабель!..
Шепче калині: «Во їм я отця...» –
Й не баба то, а... журавель!

Портфелік

Його у вересні до школи
Матуся поведе одна.
Не бачив тата він, відколи
В країні почалась війна.

На зустріч татко десь чекає,
Йдучи за Україну в бій...
Затримався в донецькій краї,
А мамі важко тут самій.

Сьогодні у сльозах тулила
Голівку сина до грудей.
А літній дощ лупив щосили,
З доріг відлякував людей!..

Матуся зникла ненадовго,
Нарізавши в саду квіток...
У сина ж на душі тривога:
Отримав той букетик... хто?!

Чому вона в хустині темній,
А на лиці – дощиська слід?..
Всі пацани – печально-чемні,
І обійма за плечі дід...

Чому військові (їх аж троє!)
Портфель хлопчині привезли?
Сказали, що він син героя,
Чарки у тиші підняли...

І раптом... здогаду метелик,
Немов у найгарнішій сні:
«Та це ж із фронту той портфелік
Татуньо передав мені!»...

Маршрутка прифронтова

Стогне поношений бус,
Скоро всі будуть удома...
«З фронту синочок вернувся –
Де й і подінеться втома!..».

Суне, немов караван,

Через піщані бархани...
«Десь є Піски й Вугледар...
Безвість мордує, коханий!..».

Ніби гадюка, повзе
На льодянім серпантині...
«Швидше б звільнити усе –
Батько потрібен дитині!..».

Тягне конячка свій віз:
Старість – хіба не морока?..
«Перед війною, колись,
Наче свайбилося у доньки...».

Фари рубують пітьму,
І – прапорець, мов синиця...
«Ти не залишив саму:
Має дитя народиться!..».

Ямок щербаті роти
Кригу ковтають, голодні...
Мирно стоять блокпости.
Тиша – мов дзвін Великодній!

Лариса Омельченко,
(д. Дніпро)

Актуально

Трагедія крізь призму художнього слова: як у Дніпрі презентували колективну книгу про війну

У затишній залі Центральної міської бібліотеки Дніпра 14 січня відбулася презентація книги, присвяченої трагедії, яка залишила глибокий слід у серцях жителів міста. Подія збирала не лише авторів, а й численних гостей – усіх тих, кого зачепила ця історія.

Книга «Чи бачать небеса котів?» стала результатом колективної праці письменників з різних куточків України і навіть з-за кордону – Польщі, Німеччини та США, які разом змогли відтворити багатогранну картину життя мешканців будинку, зруйнованого внаслідок ракетного удару. Як зазначила одна з ініціаторок проєкту, письменниця Еліна Заржицька: «Це не просто повість про трагедію. Це розповіді про людей, які жили, мріяли і боролися за щасливе майбутнє, незважаючи на перешкоджаючі умови, такі як війна».

Після завершення офіційної частини гості мали змогу поспілкуватися з авторами у форматі запитань і відповідей. У процесі обговорення

– Що стало головною мотивацією для написання цієї книги та які емоції ви прагнули передати читачам?

– Головна мотивація – це бажання зберегти пам'ять. Ми хотіли розповісти про тих, чий долі були зруйновані через війну, передати біль, надію та силу духу людей. Важливо було показати, що навіть у найтемніші часи є місце для людяності й співчуття.

– Як вам вдалося об'єднати ваші різні погляди й досвіди в єдине цілісне оповідання?

– Це, звісно, було нелегко, але ідея об'єднала нас усіх. Ми багато

стало зрозуміло, що історії, зібрані у книзі, мають не лише художнє, а й глибоке символічне значення. Щоб заглибитися у створення повісті та дізнатися більше про те, що залишилося за лаштунками, одній з авторів Еліні Заржицькій було поставлено кілька запитань:

спілкувалися, ділилися своїми думками й доповнювали один одного. Наші погляди, хоч і різні, стали мозаїкою, що створила єдину картину життя мешканців зруйнованого будинку. Проте, все ж таки декількох із колег довелося «відсіяти». Хоча їхні оповідання і були цікавими, але «не вписувалися» в сюжет.

– Який момент у процесі роботи над книгою виявився найскладнішим або найемоційнішим для вас?

– Найемоційніше – це перечитувати історії, коли кожен із нас писав про біль і втрати. Найскладніше – зберігати баланс між реальністю й художнім описом. Адже наша мета

- не тільки розчулити, а й надихнути.

- Хто, на вашу думку, цільова аудиторія цієї книжки? Чи є якісь поради або застереження перед прочитанням?

- Ця книга для всіх українців, хто шукає сили пережити цей важкий час. Вона також для тих, хто хоче зрозуміти, що відчують люди, коли в їхній дім приходиться війна. Наше застереження – будьте готові трішечки поплакати.

- У назві книги згадуються саме кішки, які також є важливими персонажами творів. Чи присутній у цьому якийсь особливий символічний зміст?

- На думку авторів, коті символізують родинний затишок, мир і спокій. Крім того, українці – нація добросердна, яка піклується не лише про людей, а й про братів наших менших. Назва виникла майже одразу: ми запропонували її видавництву, і саме цей варіант був обраний. Можливо, тому, що образи котів у творах вийшли напроцуд яскравими та виразними.

Люб'язно погодилась відповісти на наші питання й співавторка проекту «Чи бачать небеса котів» Ольга Полевіна з м. Кропивницький, до якої ми зателефонували.

- Пані Ольго, яка історія з книги найбільше запам'яталася вам під час роботи? У вас є улюблений персонаж? (не враховуючи персонажа з вашого оповідання)

- Мене вразила історія з оповідання Олександра Архангельського «Обойми мене». Двоє старих мешкають у багатопверхівки. Попереду – нічого. Живить сьогоднішнім. І загибель одного з них – це кінець для іншого. І хоч дружина вже забудькувата, і зовсім не та, яка була все життя, все одно вона для героя найдорожча людина у світі. І як страшно, коли після вибуху не відповідає її телефон. Читач не дізнається, залишилась вона жива

чи ні, і це робить новелу ще більш напруженою.

- Чи є у книзі деталі або моменти, які ви свідомо залишили відкритими для читачів, щоб вони самостійно їх обміркували та додумали?

- Мабуть, це стосується саме згаданої новели. Нехай читач уявить собі два варіанта розвитку подій.

- Якщо б ви могли поспілкуватися з вашими персонажами, про що б ви з ними говорили? А що, на вашу думку, вони б сказали вам?

- Всі персонажі книги, незважаючи на те, що різні люди, від близькості смерті стають значимими і дорогоцінними.

Кожне життя неповторне, безцінне, його прагнеш зберегти, за кожного хвилюєшся. Думаю, вони б сказали мені, що мали стільки планів, надій, можливостей бути корисними суспільству, кожний з них – чиясь доля і кохання. І все це так жорстко, брутално знищено. Як пізно ми стаємо людьми! Скільки часу треба, щоб виховати, виростити дитину, і чийсь тваринний злочин перериває таке крихке життя...

А я б сказала їм, що всією душею хотіла б захистити, зберегти, допомогти, бо той будинок, який прикриває їх – це і є моє прагнення. Тому й народився в мене такий образ, який поєднав всі оповідання в єдине ціле.

- Можливо, ви знали реальних людей або історій, які стали безпосередньо джерелом натхнення для написання цієї книги?

- Дівчинку з моєї історії «Ліза і кіт» я побачила в новинах. І одразу ж уявила всі ті години, які вона провела під завалами. Собі, як автору, поставила завдання, щоб кожен міг ясураво уявити, як дитина пережила це. Розкрити емоційний підтекст інформації. Думаю, майже всі автори писали правдиві історії. Тому книга так діє на читачів. Там немає вигадки, «художньої літератури».

Люди, які володіють Словом, емоційно переповили те, чим живе українське місто під час війни.

- Якими були перші враження читачів від книги? Чи траплялися якісь думки або реакції, які вас особливо здивували?

- Коли починаю розповідати про книгу – у всіх сльози на очах. Сама ледве стримую себе. Після презентації вишикується довжелезна черга бажаючих придбати і прочитати книгу.

Автори без пафосу, без закликань, без прокльонів показали жах війни на прикладах долі пересічних людей, і кожен розуміє, що в будь яку мить може опинитися на місці героїв книги. Ця книга, як ніяка інша, вводить читача в цей ірреальний світ. Жінка, яка мріяла народити дитину... хлопець, який планував освідчитись у коханні... завтра (!), яке не настало... жінка, яка дбає про покинутих котів настільки, що не може їх покинути, і гине разом із ними... родина, яку банальна сварка врятувала... жінка у передчутті кохання, а виявилось – смерті... Все це так зрозуміло людям, і тому так читає...

- Уявіть, що ваша книга – це фільм. Як би виглядав трейлер до нього? Які сцени

ви обов'язково включили б?

- У Кропивницьком є літературно-меморіальний музей І. Карпенко-Карого. Перед презентацією нашої книги працівники зробили 4-х хвилинний відео ряд. Будинок, сирена, вибух – і музика. Фото рятівників, які розбирають завали. Високе небо. Дуже високе небо у хмарах. І напис: це реквієм по загиблих. І – музика знову, яка краще за слова розповідає про книгу. Після цього ніхто не міг проронити ані слова. Всі плакали, і з десятків хвилин мовчали. Мені здається, той трейлер був би схожий на це невеличке відео.

- Чи вплинула робота над книгою на Ваше сприйняття життя та смерті?

- А це треба спитати у читачів. Бо ми, коли писали її, пережили всі описані людські долі...

- Плануєте продовжити співпрацю з іншими авторами над подібними проектами? Можливо, вже є ідеї для нової книги?

- Планую. І є ідеї. Але не впевнена, що можливо повторити успіх цієї книги.

Розмовляла Єлизавета
Безкровна

Микола Дупляк (США) **ІЗ ПРАЦІ ПЛАСТОВОЇ СТАНИЦІ В** **СИРАКУЗАХ**

Одним із виховних аспектів у праці Пласту є робити добрі діла. Тому, що тепер в Україні шаленіє війна з російським агресором, обов'язком кожного українця в Україні та в діаспорі – допомогти нашим героїським оборонцям Батьківщини. Кожен, хто не проливає своєї крові на фронті та не жертвує своїм життям і здоров'ям, може і повинен також допомогти, а допомога всюди потрібна. Вона проявляється по-різному: і грішми, і гуманітарними збірками одягу та взуття для наших жертв війни та для сиріт і тих, хто тікаючи від російської орди, опинився далеко від рідної домівки без засобів до життя, без даху над головою.

Сиракузькі пластуни зі своїми виховниками у спортивному центрі.

Пластова станиця в Сиракузах не забуває про свої обов'язки супроти України. Це, тим більше, що у висліді війни чимало українських дітей залишається сиротами, а багато воїнів – каліками. Про них не можна забувати; їм треба допомогти. Дуже треба, щоб таку необхідність зрозуміли всі пластуни та сумівці поза Україною, особливо за океаном і всі, хто ще перед війною покинув рідну Батьківщину задля кращого життя в далекій чужині. Про це розповідають юнакам і новакам нова станична Софійка Бутенко і сестричка Орися Бакін – організатор праці пластової молоді та ініціатор пластових проєктів допомоги Україні.

У сиракузьких пластунів склалась добра традиція і добрий досвід у праці на на поміч Україні. Останній збір коштів 2024 року відбувся у приміщенні американського спортивного центру в Балдвінствіл. До цього пластуни добре підготовлялись. Пластові пташата, новацтво та юнацтво виготовляли різдвяні орнаменти та прикраси, а деякі добровольці охоче пропонували їх відвідувачам спортивних програм – американцям. Про збір коштів повідомляла велика афіша. Це дозволяло також інформувати американців про фашистську агресивну війну Путіна з Україною.

Шляхетні пластові зусилля увінчалися успіхом. Вони зібрали разом 569.00 доларів. Організатори проєкту передали всі зібрані гроші організації "Разом для України" в Нью-Йорку. У підсумках можна сказати, що американці багато знають про війну в Україні та бажають допомогти нам. Пластуни зробили добре діло і заслуговують на пошану в нашій громаді.

До речі, після Різдва, пластуни колядували в українських родинах, а зібрані кошти залишили на потреби своєї Станиці.

Колонка редактора

У поточному 2025 вже буде 7 років як відійшов у засвіти Левко Григорович Лук'яненко .

Людина легенда, людина символ нескореності нашого народу. Поки що пам'ять про цього світоча національного духу в країні увічнена доволі скромно. В основному це назви вулиць його імені у деяких містах. Зокрема, 22 лютого 2023 року в Дніпрі колишню вулицю Василя Жуковського перейменували на честь визначного українця.

Та ще степендія імені Левка Лук'яненка, яку заснував президент Петро Порошенко, для наших співвітчизників потерпілих від російського свавілля. Ось , мабуть, і все.

Я мав нагоду не раз брати інтерв'ю у славетного політика. Найбільше дивувала його вроджена інтелігентність та зваженість у думках і судженнях попри багаторічні московські катівні.

Коли у 1991 році він балатувався у президенти України комуняки закидали йому про вік. Тоді Левку Григоровичу вже виповнилося 63 роки. Я попросив його прокоментувати ці звинувачення. У відповідь така мила посмішка. А потім:

- Ви знаєте я довгі роки провів у неволі. У тюрмі помірне харчування, певний режим дня і таке інше. Все це допомагає зберегти гарну фізичну форму...

Ось така людина - велет духу!

Фідель Сухоніс

З Різдвом Христовим і Новим Роком!

У цей час Різдва і зустрічі Нового Року вітаю з народженням Божого Сина бо Він наш Спаситель та Надія на спасіння духовне і національне. Рівно ж дякуємо Богу Отцю, що віддав нам свого улюбленого єдиного сина, святкуємо це велике торжество, традиційно з першою зіркою сідаємо до родинної Святої Вечері, згадуємо тих близьких і далеких які з різних причин, а головню через зухвалу агресію ворога - москаля, не можуть сісти до Святої Вечері, колядуємо, робимо підсумки та висловлюємо бажання та молитви прохання щодо наступного року.

У першу чергу ми дякуємо нашим героїчним захисникам на різних фронтах – Донецькому, Херсонському, Запорізькому, Харківському, Сумському та Курському, Президенту України за його відданість та невтомність, а також надзвичайну вмільсть бути голосом України на міжнародних форумах та міжнародному товариству який надавав і надає нам допомогу. Ми дякуємо Мати Марії яка породила Сина Божого і тримає наших захисників у своїй опіці.

Найбільше дякуємо народові України за надзвичайну посвяту та жертвність. Хіба як писав Іван Франка, кожний продумав, що на ньому мільйони стан стоїть і що за долю мільйонів мусить дати він одвіт. Тому кожний якнайкраще посвятив собою, щоби відбити страшного агресора - москаля та зберегти кожную грядку української землі, допомагаючи нашим захисникам які переживають у дуже складних обставинах поти далеко більших сил і по чисельності та по озброєнні.

Ми сповнені надією на краще, уже у наступному році, перемогу над ворогом, встановлення миру та спокою та забезпечення майбутнього, щоби наша молода держава могла процвітати та бути доброю матір'ю для всіх її дітей. Ми свідомі того що для цього завершення ще потрібно багато зусиль та жертвності.

Ми знов звертаємось до міжнародного товариства з чистим серцем і з простягнутою рукою нашої Коляди. Допоможіть нам рятувати і нас і вас від найбільш брутального агресора-москаля, який бажає досягти свої брудні лапи на весь демократичний та цивілізований світ. Зрозумійте при цьому, дорогі європейці - англійці, французи, німці, поляки, литовці, латиші, естонці, фіни та інші, а також американці, канадці, австралійці, що ми українці захищаємо усіх Вас від самого Сатани, що Москва це втілення антиподу до Господа Бога та Його улюбленого сина Ісуса і Святого Духа. Цьогорічне Різдво як в останніх двох роках це фактично натхнення та новий вид спасіння для тих котрі кожного дня борються з злом. Уособлення цього зла це Москва.

Ми вітаємо теж наших братів та сестер іншої національності які досі страждають в Імперії - казанських татар, інгушів, чеченців, ерзі, башкирів, калмиків, якутів та інших. Дякуємо їм що долучились до нашого змагання та закликаємо до остаточного повстання проти спільного ворога. Нашим завданням є прикласти наші руки до одного спільного фронту, повалити цю імперію зла та впровадити і для поневолених народів в імперії нове демократичне життя де їх людські та національні права будуть забезпечені. Сили добра переможуть агресії зла. Єдине питання це скільки часу і жертв це забере. У єдності сила нашої перемоги. Це буде перемога не тільки Києва проти Москви але і перемога новонародженого символічно дитятка Ісуса над дияволом. Це повинно бути суттю нашого Різдвяного святкування та зустрічі Нового Року з надією на та переконанням про перемогу. Нехай Господь Бог і дитятко Ісус благословлять нас на цю священну путь.

Аскольд Лозинський
(США)

Шануймо Хліб святий. До міжнародного Дня хліба

Хліб – найвеличніше благо для українців. Найперша їх молитва – хвала Хлібові, прохання щоб він був завжди на їхньому столі. Адже не має нічого святішого і важливішого в житті людини ніж хліб. «Хліб – це кров життя, политий рясно хліборобським потом...» Всього лише один рядок з вірша поета Дмитра Луценка... декілька слів... але як багато стоїть за ними...

Вкотре звертаюся до давніх, записаних власноруч, спогадів про хліб Шевченко Пелагеї Прокопівни, 1892 р. н. з с. Нижньобараниківка, Луганської області. «Раніше день без молитви не починався. Люди молилися і просили Господа: «... хліба насущного дай нам сьогодні...». А він, хліб, нелегко діставався людям. Щоб зерно посіяти треба нивку зорати, поборонувати. Сіяли, пололи, жали, в снопи в'язали, в полукіпки складали, на токи звозили, а там вже молотили і віяли, та все ж вручну. Казали наш татко, що душа наповнялася радістю, коли засипали вже в закрам чисту провіяну пшеничку. Люди цінили і берегли кожну зернинку, кожну жменьку борошна. Тому, мабуть, і випікання хліба для наших людей не було буденною

справою. В добрі часи, в наших краях хліб пекли раз на тиждень, в суботу, в першій половині дня. В п'ятницю чепурили хатину, де знаходилася піч, діставали зі скрині чисті рушники для витирання рук, скатертину на стіл, вишиті ряденця для накриття тіста та окреме святкове, вже для спеченого хліба. Заносили з пашеного хлівця дерев'яне корито з борошном, двічі просівали його, для того щоб воно «наситилося живим духом». Щоб борошно в холодну пору року швидко нагрілося, в спеціально зроблені луночки вставляли глечики з гарячою водою. А ввечері, в п'ятницю, хазяйка одягала чисту празникову сорочку, підперізувалася виштою не яскравими нитками завіскою, пов'язувала голову білою хусткою з тонкого полотна і починала готувати опару. В невелику макітерку вливала десь близько півлітра тепленької води, туди ж висипала жменю сухих дріжджів, ложок три муки, трохи солоду, все перемішувала, закутувала гарненько і ставила в тепле місце. Пекарці і вночі приходилося декілька разів вставати, «підшумовувати» опару. А зорею її, опару, треба було процідити в більшу макітру, долити туди літрів 3-5 теплої сироватки або перекип'яченої води, підсипати мукички, щоб тісто стало за густотою як добра сметана. Казали: «Зорею вчинила на хліб». Ставили макітру з тістом на тепле, накривали рушничком і десь через недовгий час (все залежало від свіжості дріжджів), тісто піднімалося, його треба було обмішати, опустити щоб ще раз підійшло. Потім з макітри рідкувате ще тісто пересипали в корито або низеньку діжечку, добавляли туди трохи олійки, ганусу для особливого смаку, і гарно вимішували руками.

Дозрівати, вже в кориті, тісто залишали десь на години дві, якщо почне тікати, не в пору з корита, то його підбивали, але важливо не забити, а то воно посиніє, паляниці вийдуть важкі, та ще й без дірочок.

Готове тісто ділили на частини: шість на паляниці, а сьому на зборні пампушки. Кусочки тіста гарненько вимішували на столі, не забиваючи борошном, формували з них паляниці та розкладали на підготовлені сухі капустяні листки, давали час йому ще раз підійти. Зборні пампушки готували в макітерці або в глибокому полумиску. Змащуючи руки олією відривали небагато тіста, трохи розтягували його та рівномірно розкладали в посудині. Тісто в сформованих паляницях, які встигли підійти на столі за допомогою спеціальної дерев'яної лопати, обережно щоб не збочити, саджали в нагріту піч. Попередньо перевіряли, чи не перегріта вона, на рогач прикріпляли очеретяний листок і в піч, якщо він відразу чорнів, то варто було почекати, поки трохи остудиться, щоб верх хліба не підгорів. З верхом простіше, а ось черінь відразу має бути нагріта так, як слід. Посадивши хліб в піч, заслінку добре закривали, ще й знизу жарком підпирали. Тричі хрестили піч, і з нетерпінням чекали вже готового хліба, випікалися паляниці трохи більше години.

Нагріти піч для випікання хліба теж не просто. До кожної печі треба прилаштуватися, бо не однаково вони нагріваються. Тому кожна хазяйка, з власного досвіду, знала скільки треба взяти мілких дрівець для розпалу, товстеньких полін і сухого овечого гною для основного жару. Адже верх печі нагрівають дрова, а черінь нагріває жар від твердої деревини і гною. Тому в добрих господарів в хлівці завжди було місце, де зберігалася топка для печі на випадок випікання хліба. Дрова теж не всякі йшли для такого діла. Не годиться в піч для випікання хліба: тополя, осика, бузина та й з верби толку мало. В основному

використовували, деревину з бересту, чорноклену, дубу, фруктових дерев та кущів. А гній вирубували спеціальними лопатами в кошарах, де зимували вівці. Овець тримали наші люди в своїх господарствах багато. Адже саме вони давали людям смачне м'ясо і цінний жир, смужки для кожухів, шерсть на свитки і сукно, повсть під сідло, навіть кишки після зарізу тварини і ті йшли на виготовлення струн для контрабасу. Дехто, в кого не було в господарстві овечок, ліпили цеглини для топки в печі зі свіжого коров'ячого навозу. Але жару від них значно менше ніж від овечого гною.

Хліб від Семена до Великодня пекли в хатніх печах, відразу від семи до дев'яти паляниць. Спечений хліб доставали з печі, вмивали свяченою водою, вкривали чистим ряденцем, і залишали на столі щоб достигав. А коли він зовсім охолоне, перекладали в дерев'яне корито, спочатку хліб накривали рушником, а тоді вже спеціальною кришкою. Найрум'яніша хлібина йшла «на заміні» в святий куток, а ту, що там тиждень красувалася – розрізали на чотири частини і відправляли досихати в піч, на сухарі. Сухого хліба, в добрі часи, у людей завжди був запас. В далеку дорогу коли когось відправляли сухарі в торбину клали. Та і так, було що зі сніданням з якоїсь причини запізнися, а діти їсти просять, то сухариків дістанеш, в полумисок подрібниш, молочком чи узваром заллєш – і їжа готова. А після Великодня всі сім'ями в степ виходили «на отруба», з собою худобу і птицю брали. Дорослі на нивці, а діти з худобою та птицею поралися. Там же в степу, в куренях і жили, на ручних мельничках зерно в борошно перебивали та хліб пекли в спеціально зроблених для цього діла пічках. Хліб пекли на заквасці, бо з опарою ніколи було возитися. Він звичайно не був за смаком такий як в хатній печі, та поганого хліба не буває. Наморений тяжкою хліборобською працею їжею здорово не перебирав, бо знав як воно все дістається.»

Про значимість обрядового хліба в спогадах Філіпенко Галини Титівни, 1892 р.н. з с. Городище, Луганської області: «За нашими народними звичаями святий хліб супроводжує людину з дня народження і до кінця життя. Хліб – не просто головна їжа, це Божий дар для наших людей. Без хліба не обходиться жодна важлива подія в їхньому житті. Народилася дитина до неї йдуть з хлібом, виряджають сім'янина в далеку дорогу в торбину кладуть замотаний в вишитий рушничок окраєць святого. А наші весільні короваї, дивні, лежні, шишки, гуски, коники, патички вони ж не тільки прикрашають святковий стіл, а й мають оберегові сили і неповторний смак. І на помини йдуть, і з собою несуть паляничку. Вироби з борошна та крупи завжди були у нас в пошані на святах і на важливих сімейно-побутових подіях. Народні свята, звичаї і обряди з часом потерпали змін, їм мабуть найменовано пройти свою довгу і складну життєву дорогу. Та оскільки головним заняттям у нашого люду було і є хлібопашество, то роль хліба майже не змінилася, він продовжує бути в нас найсвятішим і найшановнішим..

Празників церковних та народних у нашого люду було багато. До кожного з них випікався свій обрядовий хліб. І для їх випікання брали спеціальне празникове борошно, яке й лежало в окремому ящику, його берегли, в нього клали сланцевий камінь, щоб воно не злежалося, бо його тільки раз в рік перед Першою Пречистою мололи. Ото як намолотять нової озимої пшениці, провіють і відразу відбирають зерно на празникове борошно. Ще ж на вулиці тепло. Зерно засипали у велику бочку, заливали його окропом і відразу накривали кришкою, укутували брезентовим лантухом та залишали впарюватися, поки аж зовсім остудиться. Потім висушували його і в визначений мірошником час для помелу такого зерна везли до млина. Борошно з нього виходило якісне, брали його в жменьку і в кулачку кріпко тримали. Якщо при розкриванні кулачка грудочка трималася – значить, короваї з нього високі і пухкі будуть. І висівки при такому помелі зерна

лапаті, всі вони йшли на приготування дріжджів.»

В часи мого навчання в сільській школі народознавство і краєзнавство, було на часі. Разом з учителями ми, діти, поповнювали свої знання з широкого спектру шкільних предметів саме, записуючи спогади місцевих старожилів. На долю наших співрозмовників випали тяжкі часи, та вони намагалися стисло і коротко розповідати про пережиті війни, голодовки, репресії, а більше згадували і розповідали нам про наші духовні скарби: звичаї, традиції, народні обрядові свята, вимальовуючи простими словами красу і велич рідного краю. На початку зими першими до нас приходять молодіжні свята Катерини та Андрія, наповнені ворожінням на свою долю та на майбутніх суджених. На свято Катерини дівчата йдуть зрізати вишневу гілочку-віщунку та варять обрядову кашу яку, ставши на ворота пізно ввечері, запрошують скуштувати свою долю. На парубоче свято Андрія пекли Калиту, про її приготування у спогадах Риженко Кулини Романівни, 1900 р.н., с. Бараниківка Луганської області: «За моє дівування, дівчата на Андрія після служби в церкві йшли в хату-гулю Калиту пекти. До її приготування залучали і дівчаток-підлітків. Всі по черзі місили тісто, ділили його на три частини та виплітали з нього косу, яку згортали в сонячний круг. Готували тісто для Калити на перекип'яченій непочатій воді, додаючи туди чимало меду, трохи конопляної олії і горілки з лоху. Борошно брали празникове, те, що на паски та весільні короваї приберігали. Спечуть дівчата Калиту і залишають її під рушничком спочивати до надвечір'я.»

Хліб – найголовніший, найдорожчий плід землі і рук людських, це здавна загальновідомо людям.

«На святого Василя – Щедрий вечір або як його в народі називають, багатий Святвечір, святковий стіл у наших людей ломиться від м'ясних страв, але царем на столі був як завжди Хліб, велика «збірна» паляниця. А готували її так: брали звичайне хлібне тісто, і вкладали його у форму для випічки короваїв кусочками, кожен трохи розтягу -

вали та змащували олією. Вже випечену паляницю, яку розміщали посеред столу, господиня перехрещувала і легко розбирала на кусочки та подавала кожному до ковбас, м'яса, холодцю.» Зі спогадів Дреєвої Гафії Олександрівни, 1890 р.н., с. Данилівка Луганської області.

Саме від людей похилого віку, хранителів народного, ми дізнаємося, що на Хрещення за традицією треба готувати Хресні мазурки, на Веригу – штрудлики зі шкварками, на Тимофія – пундики з цибулькою, а на Юхима – медові язички для Домового. І що на Стрітіння необхідно прикрашати святковий стіл особливими пряничками, а на Власа спекти для себе і для худоби кренделі у вигляді віконця з якого виглядає рогатий віл.

Ще не зникли з пам'яті нашого люду не шумні, зі скромною пісною їжею, зігріті весняним теплом і сонцем, свіжою зеленню і першими квітами весняні свята: Євдокії, Сорок Святих, теплого Олексі, Благовіщення, Лади і Лелі, Євсея, Бориса, Миколи весняного, а з ними і шановані в їх день хліби.

Люди старшого віку ще пам'ятають у своїх бабусь на причілковому вікні хати під соломою Вознесенські драбинки. Згадуючи ті часи, відчують смак хрустиків, які стояли в плоских тарелях на покуті під час Зелених свят, пухких мандриків на Петра і Павла, перемашених язичковим медом та маком шуликів на Маковія.

Наставала щедра і багата осінь, люди з нетерпінням чекали її, бо вона приносила їм багаті дарунки, та най важливішим серед них був хліб. На Семена затопляли хатню піч, вже маючи вдосталь борошна можна було пекти пишні паляниці і короваї. З'явився приємний клопіт у знатних в селі коровайниць, вони навчали

молодиць випікати Семенівський та Покровський хліби, адже зовсім скоро їм прийдеться випікати весільні борошняні витвори мистецтва, які були і є неодмінним, і чи не найголовнішим атрибутом традиційного українського весілля. На Михайла збиралися молоді, в одну хату на крайку, щоб наготувати гори вергунів, аби перед різдвяним Постом побалувати дорослих і малих пухкими розанцями зі сметаною-закваскою.

Залишки празникового хліба ні худобі, ні птиці не викидали, а засушували, бо вважали, що вони мають магічну силу. Їх давали хворим для одужання. Брали в далеку дорогу, щоб захистити себе від біди і всякої напасті. Празникові хліби на відміну від буденних відрізняються не тільки своєю формою і смаком, а й способами приготування, споживання та зберігання.

Сьогодні ще є можливість немало дізнатися про секрети приготування буденних і святкових хлібів у людей поважного віку. Ми зобов'язані це робити, зберегти почуте й побачене від них не тільки в своїй пам'яті, а й в побуті. Все те, що лишили нам наші пращури не маємо права забути. Адже від того як ми шануємо своїх предків, свої звичаї і традиції залежить наша духовність, наша цивілізованість і наше майбутнє. Тож шануймо хліб, як найдорожчий у світі скарб. Бережіть хліб. Нехай бережливість стане законом для кожного з нас.

Віра Аннусова – в.о. директора комунального закладу «Музей спротиву Голодомору» Дніпровської міської ради

Україна-США

Змістовно і зацікавлено пройшла сьогодні чергова зустріч у ІТ дискусійному україно-американському клубі "Думки без кордонів", яка була присвячена вітчизняному жіноцтву. Нагадаю, що його засновниками стали Бібліотека української діаспори імені Джона Маккейна та Бористен - Borysten. Модератор заходу - очільниця книгозбірні Юлія Бардукова змогла залучити до дискусії якнайбільше учасників. Особливого емоційного змісту імпрезі надало сьогоднішнє дев'яносторіччя однієї із спікірів - українки із США Svitanna Ovchar.

Учасники заходу по обидва боки океану тепло привітали ювілярку -патріотку.

Як завжди цікавими були судження голови Фундації "Прометеїв отвіт" Петра Палюха, свої поезії артистично прочитав Микола Гриценко, а онука рунмами Світлани Даррик, який є вже представником третьої генерації нашого коріння на землі Вашингтону, порадував знанням української мови. Попереду нові цікаві зустрічі.

Фідель Сухоніс

Пам'ятаємо

8 січня 2025 року ночі відлетів у вирій Василь Артемович Сідак. 1-го квітня цього року йому б мала виповнитися сотка. Трохи не дожив до правдивого козацького ювілею з діда-прадіда дніпровокам'янський краєзнавець. Все життя він збирав старовинні предмети і створив у себе вдома справжній музей. Пошукача старовини знали і шанували далеко за межами його села. Краєзнавчі нариси Василя Артемовича друкувалися у пресі та наукових виданнях. Один з таких був розміщений на шпальтах Бористен - Borysten.

Формально Василь Артемович Сідак не був членом Дніпропетровська обласна організація НСПУ. Але вся його громадська діяльність відповідала традиціям, які сповідували справжні українські літератори. Вічна пам'ять.

колектив журналу "Бористен"

Василь Сідак більшу частину свого життя присвятив невтомній справі пошуку і зберігання колекції артефактів, що відображають минуле нашого краю (первісні часи, доба козацтва та ін.). Не маючи освіти історика, він займався самоосвітою задля осягнення тієї історичної спадщини, яка свого часу так захопила його, ставши справою усього життя.

З Музеєм історії міста Кам'янське Василя Артемовича, невтомного краєзнавця і колекціонера з Дніпровокам'янки, пов'язувала багаторічна співпраця і дружба. На схилі життя він вирішив передати значну частину своєї колекції до нашого музею, за що ми йому щиро вдячні.

У наших спогадах Василь Артемович

назавжди залишиться прикладом людини, яка мала в душі вогонь любові до рідної землі і розуміння необхідності збереження нашої родової пам'яті.

Наша Церква

*Видання благословив Патріарх УПЦ КП Філарет.
Бюлетень відіграє важливу роль в регіоні та Україні по
наверненню населення до духовних витоків нації та
релігійності. Виходить з вересня 2002 року. З грудня
2018 року додаток називається «Наша Церква»*

Релігійний додаток часопису "Бористен"

№ 41 (2025)

**Христос, Який народився у
світ, неодмінно допоможе нам
досягнути в цій боротьбі успіху
і благословить нас правдивим
миром, – Митрополит Епіфаній**

Цар Ірод хоча з огляду на політичні обставини того часу був знаним правителем та іменувався навіть «Великим», водночас у історії позначений як один з найбільш жорстоких та підступних володарів. Походив він не з царського роду і навіть етнічно не належав до євреїв. Але через власну хитрість та вміння співпрацювати з римлянами Ірод отримав з рук цих завойовників право бути царем. Така узурпація влади до останніх днів тяжіла над ним і він постійно побоювався, що хтось більш гідний відбере від нього престол.

З роками цей страх лише посилювався, так що Ірод все більше намагався запобігати перед римлянами, а народ, над яким він був правителем, зазнавав все більшого гноблення. В останні роки життя Ірода ненавиділи вже всі, тож його страх втратити владу перетворився на хворобливу манію. Історики оповідають, що вже бувши важко і невиліковно хворим, незадовго до власної смерті Ірод наказав стратити свого сина лише тому, що мав підозру до нього, як до спадкоємця. Також він наказав ув'язнити шанованих серед народу людей і після власної смерті стратити їх – щоби народ не радів, коли тиран помре, але плакав за загибеллю тих, кого шанували. Тож хоча наказ Ірода знищити малих дітей у Віфлеємі та околицях здається неймовірно жорстоким, але з того, що ми знаємо про цього кровожерного володаря, таких наказ цілком був притаманний його характеру і вчинкам.

Адже ми знаємо, що і серед вчителів закону, і серед народу Ізраїля було в ті часи поширене переконання, що Месія, коли прийде, то буде володарем земним, величним царем. На думку юдеїв як могутній правитель Месія відновить незалежне царство, прожене римлян і поверне велич стародавніх часів правління Давида і Соломона та перевершить їх. Тому Ірод, почувши від волхвів про народження «Царя Юдейського», сприйняв цю звістку буквально, злякавшись, що йому доведеться віддати свій престол і вінець Дитині, про Яку сповістила чудесна зірка. Якщо Ірод заради влади, бувши вже при смерті, не пожалів рідного сина – то хіба шкода йому було життів чужих для нього дітей?

Але зло, яку би силу воно тимчасово не мало, приречене на поразку своїх задумів. Бо воно в самому собі несе власне покарання і знищення. Чим більше тиран дбає про свою владу і прагне знищити всіх, на кого падає його підозра – тим ближчим він насправді стає до прірви погибельної.

Безліч тиранів і стародавнього, і нового часу

пройшли цим шляхом – нібито піднявшись на вершину могутності, вони падали з неї в прірву. Однак більшою карою для них, ніж втрата влади земної і самого життя є вічне прокляття і осудження, яке уготоване дияволу і їм, його слугам.

Бо кровожерні тирані, гонителі та мучителі, які використовують владу, яку тримають в руках, для придушення добра та задля примноження зла, які карають і переслідують невинних, будуть осуджені Самим Богом. «Від усякого, кому дано багато, багато й вимагається, і кому багато довірено, з того більше й спитають» (Лк. 12:48) – каже Писання. Тому тирані, які зосереджують в руках своїх велику владу, але спрямовують її на творення зла, неодмінно будуть нести особливу відповідальність на Страшному суді Божому. В наш час, дорогі брати і сестри, ми бачимо, як таку іродову кровожерність виявляє кремлівський тиран. Як той давній оскаженілий цар, і цей правитель теж заради задоволення свого властолюбства посилає слуг своїх, щоб вбивати невинних. Але як того Ірода було покарано смертельною хворобою при житті та осудженням після смерті, так станеться і з цим злочинцем. Нехай Господь скоро довершить над ним Свій присуд і покарання!

Ми, дорогі брати і сестри, продовжуємо святкувати Різдво Христове, але нині чуємо нагадування про те, що шлях Господа – це шлях, наповнений терпінням, стражданням, скорботою і боротьбою. Однак ми знаємо і те, що наприкінці цього шляху – перемога над злом і темрявою. Від початку Свого земного життя Спаситель терпить несправедливі гоніння, стає біженцем. Але терпеливо виконавши волю Отця Небесного, будучи жертвним аж до хресної смерті, Господь Ісус Христос перемагає диявола і відновлює людство для життя вічного.

Тож якими б складними не були виклики, що стоять перед нами, яким би сильним не здавалося зло, які б могутні тирані не були на боці неправди, ми маємо твердо знати, що Бог допоможе добру перемогти. Мир і правда будуть утвержені. Так було не раз в історії, і так знову буде. Тому нам належить і надалі кожному на своєму місці та в міру своїх сил, протистояти злу і неправді, захищати і примножувати добро. А Христос, Який народився у світ, неодмінно допоможе нам досягнути в цій боротьбі успіху і благословить нас миром Своїм правдивим, Який Він приніс на землю. Амінь.

“Новини”

Предстоятель зустрівся з Послом Аргентини Еленою Летісією Мікусінскі

Предстоятель автокефальної Української Православної Церкви 9 січня 2025 року зустрівся у Митрополичому домі з Надзвичайним і Повноважним Послом Аргентини в Україні пані Еленою Летісією Мікусінскі.

Блаженніший Митрополит Епіфаній подякував пані Послу за підтримку нашої держави в час повномасштабної російської агресії та обговорив з нею низку актуальних питань.

Зокрема, мова йшла про релігійну та суспільно-політичну ситуацію в Україні та світі, а також про міжнародні й міжконфесійні відносини.

Предстоятель освятив автомобілі та передав їх захисникам України

Блаженніший Митрополит Київський і всієї України Епіфаній 14 січня 2025 року на території Свято-Михайлівського Золотоверхого монастиря освятив та передав автомобілі для потреб українських воїнів, які боронять Батьківщину від російського агресора.

Разом з Предстоятелем Православної Церкви України молилися настоятель парафії села Бузова протоієрей Богдан Тимошенко та священник Олесь Тимошенко.

Транспортні засоби для 110-ї окремої механізованої бригади імені генерал-хорунжого Марка Безручка та Державної прикордонної служби України було придбано Свято-Димитріївською парафією села Бузова, що на Київщині.

Ікони написані на бронеплитах, що врятували життя захисникам України

У день Соборності України, 22 січня 2025 року, Блаженніший Митрополит Київський і всієї України Епіфаній в головному корпусі Національного музею історії України у Другій світовій війні освятив ікони написані на бронеплитах, в рамках проекту «Віттар Свободи».

«Віттар Свободи» – це мистецький проект, створений командою «Art Armor», який розкриває тему збереження національної духовності України в умовах боротьби за свободу проти російської агресії.

На події були присутні українські воїни, голова Верховної Ради України Руслан Стефанчук, засновник мистецького проекту «ArtArmor» Олександр Ковальчук, генеральний директор Національного музею історії України у Другій світовій війні Юрій Савчук, інші поважні особи та гості.

Після освячення Предстоятель Православної Церкви України звернувся до присутніх зі словом.

«Символічно, що в такий особливий день для кожного українця – День Соборності, ми звершуємо освячення цих особливих ікон, які зображені на бронеплитах, що зберегли людські життя. Зберегли життя наших непохитних воїнів, котрі боронять територіальну цілісність України. Тож це

унікальний проєкт, який засвідчує, що і ми збережемо нашу єдність. Ми боремося, бо добре розуміємо, з якою метою ворог прийшов в наш мирний дім, щоб нас поневолити і знищити, як окремих народ, як це вони робили протягом останніх декількох століть. Але ми зберегли нашу українську ідентичність, відновили державну незалежність та розбудовуємо свою незалежну, помісну Українську Православну Церкву», – сказав Його Блаженство.

«Ми відкриваємо цей великий проєкт «Віттар свободи», де кожна область нашої держави представлена певною іконою. В Україні ми налічуємо понад 400 чудотворних ікон, але ми обрали знакові для кожної області. Ми особливо відчуваємо той невидимий покров Божої Матері, бо дуже багато Богородичних чудотворних ікон є в Україні. Тому разом ми свідчимо всьому світу про те, що ми є християнською державою і хочемо в єдності, будуючи свою єдину українську державу, жити у свободі й бути невід'ємною частиною європейської цивілізації. І разом ми і надалі будемо робити все від нас залежне для того, щоб досягнути омріяної мети – перемоги й утвердження справедливого миру. Тож нехай Боже благословення перебуває над усіма нами. Слава Ісусу Христу і слава Україні!», – підсумував Митрополит Епіфаній

В Бучі Предстоятель освятив та відкрив Центр соціально-психологічної допомоги

Після Божественної літургії у храмі на честь святих апостолів Петра і Павла м. Буча, 26 січня 2025 року, Блаженніший Митрополит Епіфаній освятив та разом з духовенством, представниками місцевої влади та меценатами відкрив новостворений Центр соціально-психологічної допомоги, розташований на території храму.

Звертаючись до присутніх зі словом Його Блаженство звернув увагу на те, що громади, які доєднуються до Православної Церкви України, аж ніяк не зменшуються, а храми не порожніють.

«Ваш храм на честь святих апостолів Петра і Павла не став порожнім, а став живим. І біля нього тепер створено цей прекрасний центр, який покликаний надавати духовну і психологічну підтримку нашим воїнам-захисникам

і тим, хто цього потребує. Цей центр – це внесок у наше майбутнє», – зокрема сказав Предстоятель автокефальної Української Православної Церкви.

Також Блаженніший владика закликав долати упередження, які перешкоджають зверненню за психологічною підтримкою.

«Не варто соромитися звертатися по психологічну допомогу. На жаль, ми досі маємо радянський спадок з цього приводу і багато хто через страх осуду чи висміювання відмовляється звертатися по таку допомогу, але це неправильно. Потрібно духовно оновлюватися у храмі через молитву й участь у таїнствах Церкви і не боятися за потреби отримувати психологічну допомогу у відповідних фахівців», – зазначив Митрополит Епіфаній.

ФУНДАЦІЯ «ПРОМЕТЕЇВ ОТВІТ»

Головним пріоритетом Фундації з осідком у США є сприяння у збереженні української свідомості та ідентичності, культурної спадщини і традиції серед широкого громадського загалу, особливо серед студентів вищих навчальних закладів в Україні та за кордоном, надання фінансової і моральної допомоги науковцям, студентам, винахідникам, громадським активістам іншим чинникам, котрі формують громадянське суспільство та демократію в Україні. За чинним американським законодавством пожертви надіслані до Фундації «Прометеїв отвіт» не підлягають оподаткуванню.

Promethean's Retort, P.O. Box 35, Lyndhurst, NJ 07071-0035
USA . 4petrop@verizon.net, 201 460 1364